

‘Ik wil alleen weten,’ zei Katerina langzaam, ‘of jouw bedoelingen met mijn moeder wel eerbaar zijn.’

Ze bleef ondanks het feit dat het hard sneeuwde, onverstoorbaar in de deuropening staan en weigerde Ralph binnen te laten.

‘Wat ben je toch een schatje,’ zei hij, terwijl hij lachend door haar haren woelde, omdat hij wist hoe vervelend ze dat vond. ‘Waaraan heeft jouw vrijevochten moeder zo’n dochter te danken? Als je een paar jaar ouder was, Kat, dan zou ik je, zowaar ik hier sta, als de bliksem mee naar Gretna Green nemen.’

‘Ach, denk je nou heus dat ik zo stom zou zijn om mee te gaan? Trouwens, we hebben het niet over mijn huwelijkskansen,’ vervolgde ze met een streng gezicht. ‘Ik heb je iets gevraagd en ik wacht nog steeds op antwoord.’

‘Ja, natuurlijk. Of mijn bedoelingen eerbaar zijn?’ Hij zweeg een ogenblik, fronsend, om over zijn antwoord na te denken. Sneeuwvlokken die in zijn haar smolten, gleden langs zijn nek omlaag. Het was erg koud. ‘Nee, het spijt me,’ zei hij tenslotte. ‘Beslist niet.’

Katerina haalde haar schouders op. ‘Dan is het goed,’ antwoordde ze opgewekt, en deed een stap opzij om hem binnen te laten. ‘Mam kan eerbare mannen niet uitstaan. Ze is in de keuken, hoor, haar haar aan het verven.’

‘Ga weg,’ mopperde Izzy met gesmoorde stem, haar hoofd ondersteboven in de gootsteen. ‘Je bent vroeg.’

‘Nee, dat ben ik niet.’ Ralph kneepte in haar met denim omspande achterste, dat verleidelijk achterruitstak. ‘Jij bent laat. Wat voor kleur wordt het eigenlijk?’ Hij keek wat aandachtiger naar de massa druipende krullen en zag dat het spoelwater in de gootsteen een onheilspellende tint indigoblauw had.

De laatste kan warm water werd leeggegoten, met een hoop gespetter in de gootsteen en op de vloer. Izzy wrong haar haar uit, wond er een badhanddoek als een tulband omheen, richtte zich op en had, voor

Ralph kon wegduiken, een natte zoen op zijn wang gepland.

‘Glanzende braam. Ik zal er straks onweerstaanbaar uitzien, schat.’

Ze was zo al onweerstaanbaar, dacht hij, terwijl hij achter haar de rommelige huiskamer binnenging – slordig, maar onweerstaanbaar. En hoewel ze naar een party in Hampstead zouden gaan, begon hij zich nu te bedenken, ondanks het feit dat er waarschijnlijk een film-producer zou komen die een nuttig contact zou kunnen zijn.

Izzy zou nog minstens een uur nodig hebben om zich aan te kleden en op te maken, en het was ijzig koud buiten. Het vooruitzicht van een rustig avondje thuis – alleen zij tweetjes, samen bij de haard – werd steeds aanlokkelijker.

‘Ga je weg?’ vroeg hij hoopvol aan Katerina, die languit op de met kussens bezaaide bank, haar blote benen over de armleuning bunge-lend, in een boek verdiept was.

Ze nam niet de moeite om op te kijken. ‘Nee.’

Waarom kon Katerina niet net zo zijn als normale tieners, dacht hij een tikje geërgerd, en vrijdagsavonds uitgaan? Het moeder-dochter-pakket mocht dan kleine voordelen hebben – en het feit dat Katerina kans zag Izzy orde en regelmaat bij te brengen was ongetwijfeld een pluspunt – maar haar volslagen onverschilligheid voor het uitgaans-leven kon af en toe behoorlijk lastig zijn.

Hij twijfelde er in alle ernst aan of Katerina de algemene betekenis van het woord plezier wel kende. Ze had op haar zeventiende niet eens een vriend, ze hield niet van disco’s of party’s en vond tiener-bladen waardeloos. Roddelen deed ze nooit. Haar opvatting van een echt fijne avond was blijkbaar op de bank liggen en een paar hoofd-stukken van *Gray’s Anatomy* verslinden. Terwijl ze verdorie toch een aardige meid was, beschaafd en charmant, geestig wanneer ze wilde, en uitgesproken knap. Waarom ze niet iedere avond uitging en van het leven genoot, ging zijn verstand te boven.

Maar het feit bleef dat ze dat niet deed, en omdat ze ook geen aan-stalten maakte om van de bank te komen, verzoende Ralph zich maar met het idee dat ze net zo goed naar de party konden gaan.

‘Ik ben over vijf minuten klaar,’ loog Izzy, terwijl ze naar de slaap-kamer liep, waarbij de vochtige handdoek als een stierenvechtercape achter haar aan zwierde.

‘Mam, je haar is blauw.’ Katerina, die onmogelijk kon begrijpen waar-om iemand ooit van haarkleur wilde veranderen, laat staan dat elke maand zou doen, keek haar moeder met een mengeling van ergernis en toegeeflijkheid na.

‘Nee, dat is het niet,’ antwoordde Izzy luchtig over haar schouder. ‘Het is glanzende braam. Het zal beeldig staan. Als het droog is.’

Er waren werkelijk geen grotere zaligheden in het leven dan deze, dacht Izzy. Chronisch geldgebrek, de frustratie van een groot talent hebben en nog steeds niet ontdekt zijn, het ongemak van je aldoor te moeten afvragen hoe lang hun chagrijnige huisbaas hen nog op deze ongerieflijke etage zou dulden... al die problemen verdwenen in het niet wanneer je met een lekker stuk in bed lag, een heerlijk warme huid streelde en wist dat je nog in geen uren hoefde op te staan. Dat was in één woord zalig.

‘Huidcontact,’ verkondigde ze, tevreden over zichzelf dat ze het belang ervan had ontdekt.

‘Hmmm.’

‘De drie fijnste dingen die de mens kent.’ Ze glimlachte en vlijde zich in haar volle lengte tegen hem aan. ‘Seks, niezen en huidcontact. Nee, beter gezegd, seks, huidcontact en niezen. Iemands huid strelen is op een na de grootste zaligheid. En zeker veel leuker dan een verkoudheid.’

Een voet streek langs haar been, geroutineerd op en neer gaand. ‘Alleen als de ander eraan denkt om haar benen te scheren.’

Izzy kraste uit protest met haar vingernagels over zijn borst. ‘Daar heb ik wel aan gedacht. Ik heb het van de week nog gedaan.’

‘Terwijl je je haar aan het verven was?’ vroeg Mike. ‘Stel je voor, dat je bij vergissing je benen had geverfd en je hoofd had kaalgeschoren. Het idee alleen al.’

‘Hoe kun je op zondagmorgen om tien uur zo sarcastisch doen?’ vroeg Izzy kriegel. Ze merkte dat ze honger had en vroeg zich af of Kat zin zou hebben om een uitgebreid ontbijt klaar te maken.

‘Dat gaat vanzelf.’

‘Dat is niet eerlijk.’

‘Het leven is niet eerlijk.’ Mike hees zich overeind en ging zitten, omdat hem blijkbaar toch geen slaap meer werd gegund. ‘Dat ik je maar twee avonden per week zie, is niet eerlijk. Als wij een echte relatie willen opbouwen, Izzy, zullen we wat meer regelmaat in ons leven moeten brengen.’

Dat was het probleem met Mike, dacht Izzy, onder de dekens glimlachend. Het was tevens een deel van zijn charme; alleen Mike kon verwachten dat ze ‘wat meer regelmaat’ in haar leven zou brengen. Zij vond de relatie die ze nu hadden, prima. Ze bracht elke week twee

avonden met Mike door en twee met Ralph, en ze werkte twee avonden. De maandag was voor rust en ontspanning. Als dat geen regelmaat was, dan wist ze het niet meer.

‘Jij hebt het druk, ik heb het druk,’ mompelde ze vaag, zich weer tegen hem aan nestelend. ‘Bovendien zou je je gaan vervelen. Ik leid tenslotte een tamelijk alledaags leven. Je zou gauw genoeg van me krijgen als je me telkens de keuken zag schrobben en de gang stofzuigen.’ Niets wat Izzy deed was ooit alledaags, dacht Mike. Hij betwijfelde bovendien ernstig of ze eigenlijk wel wist hoe een stofzuiger eruitzag, maar hij begreep dat het geen zin had om op het onderwerp door te gaan. ‘Oké,’ zei hij, terwijl hij haar in zijn armen trok en de flauwe, onmiskenbare Izzy-geur van haar lichaam opsnoof. ‘Ik geef me gewonnen. Ik zal mijn zakenimperium verder uitbreiden en jij kunt naar hartenlust stofzuigen. Zolang jij je maar niet gaat vervelen en iets met een andere man krijgt.’

‘Met een dochter als de mijne om het te verklappen?’ vroeg Izzy, met een glimlach naar hem opkijkend. ‘Kom nou.’

2

‘Ik begrijp het niet,’ zei Gina onzeker, terwijl haar geest de woorden uitwiste die ze beslist verkeerd moest hebben verstaan. ‘Ik kan er geen touw aan vastknopen. Laat me je een borrel inschenken. We eten lamsbout en het duurt nog wel een half uur voor die klaar is.’ Maar toen ze met hoekige bewegingen naar de huisbar in een hoek van de zitkamer liep, werd ze zich er akelig van bewust dat ze niet wist wat ze met haar handen moest doen. Ze leken groot en onbeholpen aan weerszijden van haar lichaam te fladderen. Ze was blij toen ze de fles Gordon kon pakken en Andrew zijn borrel kon inschenken – twee vingers gin, drie vingers tonic, precies zoals hij het graag had als hij na zijn werk thuiskwam.

Maar nu stond ze tegenover het nieuwe probleem dat ze niet wist waar ze moest kijken. Ze wist dat Andrew haar gadesloeg, en ofschoon hij dat wat hij daarnet had gezegd onmogelijk kon hebben gemeend,

merkte ze dat ze niet in staat was hem recht aan te kijken. Haar coördinatie was weg. Ze wist niet of ze moest blijven staan of gaan zitten. En hoe kon er zoiets raars met haar lichaam gebeuren, als het alleen maar een simpel misverstand was? Over een halve minuut zouden ze ongetwijfeld om haar belachelijke vergissing lachen, en haar handen en ogen zouden weer normaal functioneren.

Maar Andrew lachte niet. Toen ze hem eindelijk het glas aangaf, schudde hij zijn hoofd en wees op de fauteuil tegenover hem.

‘Ga zitten. Je kunt die borrel maar beter zelf opdrinken. God, het spijt me, Gina, je zult me wel een gemene rotzak vinden, maar ik had echt niet verwacht dat er zoiets als dit van zou komen. Ik wilde je geen verdriet doen.’

Gina verstarde, niet in staat tot iets anders dan wachten. Hij kon nu elk ogenblik in lachen uitbarsten en zeggen: ‘Het was natuurlijk maar een grapje,’ en dan zou zij opgelucht zijn en het eten verder gaan klaar maken. De raapjes moesten in de braadslee en de uiensaus, die op het fornuis stond te sudderen, zou waarschijnlijk wel eens geroerd mogen worden.

‘Ik had gedacht dat je me nu onderhand wel allerlei spullen naar mijn hoofd zou gooien,’ vervolgde Andrew. Hij haatte zichzelf om wat hij deed, maar hij moest een of andere reactie uitlokken. Toen Gina hem tenslotte aankeek, zag hij angst en verwarring in haar ogen.

‘Is dit een grap?’ fluisterde ze na een tijdje. De glimp van hoop in haar ogen werd hem bijna te machtig, maar hij vermande zich, haalde diep adem en herhaalde de woorden die hij had gehoopt maar één keer te hoeven zeggen.

‘Nee, Gina, dit is geen grap,’ zei hij bruusker dan hij van plan was geweest. ‘Ik ga weg en ik wil scheiden. Ik heb een ander leren kennen – ik ga al bijna zes maanden met haar om – en hier blijven zou tegenover jullie allebei onbillijk zijn. Ik heb een flat in de Barbican gehuurd en daar ga ik vanavond naartoe. Het spijt me,’ herhaalde hij hulpeloos. ‘Ik wilde je ècht geen verdriet doen, maar deze dingen gebeuren soms gewoon.’

‘Maar je bent mijn man,’ fluisterde Gina. Haar knieën begonnen vreselijk te trillen – hij had altijd gezegd dat hij haar knieën zo mooi vond – en ze merkte dat ze moeite had met slikken. Ze zette het glas gintonic voorzichtig op het bijzettafeltje, voor ze zou morsen, stond op en zakte meteen weer in haar stoel neer. ‘We zijn getrouwd,’ zei ze ongelovig. ‘We zijn gelukkig getrouwd! Iedereen zegt altijd dat wij zo gelukkig zijn.’

Zijn medelijden vermengde zich met ergernis. Waarom kon ze hem in vredesnaam niet iets naar zijn hoofd gooien? Waarom gilde, krijste, tierde ze niet, waarom maakte ze geen scène? Dan zou het hem gemakkelijker vallen, dacht hij, om haar de rest te vertellen.

‘Ik was gelukkig,’ zei hij, in de hoop haar een reactie te ontlokken, ‘maar nu ben ik van een ander gaan houden.’

‘Je zei dat je me geen verdriet wilde doen!’ Gina’s knokkels werden wit toen ze haar gebalde vuisten in haar schoot drukte en moeizaam uitbracht: ‘Ik wil je best vergeven dat je een verhouding hebt gehad. We hoeven toch niet te scheiden? Als je me geen verdriet wilt doen, kun je haar toch vertellen dat het voorbij is, en wij gaan verder alsof er niets is gebeurd. Het is toch maar een slippertje,’ besloot ze buiten adem, met gesmoorde stem nu haar tranen – eindelijk – begonnen te vloeien. ‘Zoiets heeft toch niets te betekenen, echt niet. Er zijn zoveel mannen die ooit zoiets hebben. Daarom hoeven we toch niet te gaan scheiden?’

‘Ik wil met haar trouwen,’ zei Andrew toonloos.

Gina starde hem niet-begrijpend aan. Gaf ze hem geen nieuwe kans? Was ze niet zo begripvol als een vrouw maar kon zijn? ‘Maar waarom?’ Hij greep het glas gin-tonic en dronk het achter elkaar leeg. ‘Omdat ze,’ antwoordde hij langzaam, ‘zwanger is.’

Izzy bracht een tweede laag mascara op haar wimpers aan en zong ondertussen het tweede couplet van ‘New York, New York!’. ‘Kat, wil je nog een lift naar de bibliotheek, ik ga over vijf minuten de deur uit.’

Het volgende moment verscheen Kat achter haar in de spiegel. Izzy, overmand door liefde voor haar lieve, intelligente dochter, draaide zich om en gaf haar een kus.

‘Waar zou ik zijn zonder jou, hmm?’

‘In de nesten,’ antwoordde Katerina, nuchter als altijd. ‘Bestaat de kans dat één van de twee vanavond belt?’

‘Ralph misschien. Hij wil dat ik morgen met hem uit eten ga. Zeg maar dat ik hem om halfnegen bij Vampires zal ontmoeten. Mike zal wel niet bellen, maar als hij het toch doet, zeg dan...’

‘Dat je naar een auditie moet,’ vulde haar dochter aan. ‘Maak je maar geen zorgen, ik zal het niet vergeten.’

‘Je bent een engel.’ Izzy gaf haar nog een kus, toen deed ze een pas achteruit en keek haar quasi ernstig aan. ‘Gedraag ik me werkelijk schandalig?’

Katerina hield er op haar zeventiende al een uitgesproken eigen mening op na. Izzy had haar fouten – en haar onverbetterlijke slordigheid kon af en toe bijzonder irritant zijn – maar ze was de beste moeder die er bestond. En wie zou ooit kunnen beweren dat zo'n hartelijke, gulle, optimistische en liefdevolle vrouw zich schandalig gedroeg?

'Je gaat nu ruim een jaar met Mike om,' antwoordde ze kalm. 'En hoe lang is Ralph al in beeld, bijna twee jaar? Je bent hen allebei trouw. Je hebt geen van tweeën beloofd om met hem te trouwen. Iedereen is gelukkig, wat zou daar verkeerd aan kunnen zijn? Als ik volwassen ben,' besloot ze luchtig, 'ben ik vast van plan om ook deeltijdgeliefden te nemen.'

'En dat ze nog maar lang mogen zwijmelen,' zei Izzy, die steeds opnieuw versteld stond van de omvang van haar dochters onweerlegbare logica. Ze keek op haar horloge. 'Hemel, dadelijk kom ik nog te laat. Wil je nu meerijden of niet?'

Katerina schudde haar hoofd. 'Mij te koud buiten. Ik loop er morgenochtend op weg naar school wel even naar binnen. Ik moet vanavond trouwens nog een opstel schrijven.'

'Oké.' Izzy trok in de koude gang een bruin leren vliegeniersjack aan en wikkelde een witte wollen sjaal om haar hals. Ze greep haar sleutels en haar helm en gaf haar dochter nog een kus. 'Ik ben tegen half twee thuis, als mijn fans me laten gaan!'

'Je zult heel wat eerder terug zijn,' zei Katerina droog, de weekendtas ophoudend die Izzy was vergeten, 'als je je kleren niet meeneemt.'

Izzy neuriede binnensmonds. Haar tanden klapperden zo hard dat ze de woorden niet hardop durfde te zingen; dan zou ze haar tong aan flarden bijten. Haar dierbare motor, een glanzende, zwarte Suzuki 250, was 's zomers een heerlijk vervoermiddel, en goedkoop bovendien, maar er bij temperaturen onder nul mee van en naar haar werk te rijden was – ze wist er geen betere uitdrukking voor – gewoonweg afzien.

Gelukkig waren de wegen vanavond niet zo glad. Dus als er geen gekken haar pad kruisten, zou ze in nog geen twintig minuten in de club zijn. En wie weet, zou dit misschien de avond zijn die haar leven zou veranderen...

Nadat ze de resten van hun vroege avondmaal had afgeruimd, haar schooluniform had verwisseld voor een zwarte legging en een sweatshirt, en een pakje Engelse drop in een puddingvorm had gelegeed om

ze gemakkelijk te kunnen pakken, installeerde Katerina zich voor de haard en vroeg zich af hoe iemand zich moest voelen die een hekel had aan alleenzijn.

Zijzelf hield ervan, net zoveel als van hun kleine, maar knusse etage boven een ijzerwinkel in een rustige straat achter Clapham High Street. Het was natuurlijk maar een huurwoning, maar Izzy was hem, toen ze er anderhalf jaar geleden introkken, meteen met haar gewone enthousiasme en flair voor bijzondere effecten gaan opknappen. Het feit dat ze zich de luxe van behang niet had kunnen veroorloven, had ze meer dan goedgemaakt met prachtige kleuren verf, opvallende biezen en haar eigen verbluffende gevoel voor stijl. Vele uren van veelkleurig sjabloneren en het ingenieus aanbrengen van wandversiering, hadden precies het spectaculaire effect opgeleverd dat Katerina had verwacht en binnen vier dagen was de woning een thuis geworden. Het was een van Izzy's onverwachte talenten, en als Katerina minder loyaal was geweest, zou ze misschien hebben gewenst dat haar moeder iets op het gebied van binnenhuisarchitectuur zou beginnen, of desnoods gewoon een behang- en schildersbedrijfje. Toegegeven, het zou haar waarschijnlijk geen overweldigende roem en rijkdom brengen, maar het was een fatsoenlijk, lucratief beroep en volgens zeggen bracht het een tamelijk vast inkomen op.

Katerina kon zich gewoon niet voorstellen hoe het zou zijn om op te groeien met een moeder die niet zong. Izzy was er, zolang ze zich kon herinneren, altijd geweest, altijd van de ene financiële crisis in de andere tuimelend en tegelijkertijd altijd vol vertrouwen dat de onvermijdelijke grootse doorbraak net om de hoek lag. Katerina had als klein kind in groezelige pubs en arbeiderscafés op bierkragen cola zitten drinken en naar haar zingende moeder zitten luisteren, terwijl het publiek vol overgave bezig was zich het zaterdagse stuk in de kraag te drinken. Soms klonk er het waarderende applaus waar Izzy voor leefde. Maar er braken ook wel eens vechtpartijen onder de klanten los en dan gingen Izzy's songs in het tumult verloren. En op gezette tijden waren er lolbroeken die ofwel gingen meezingen met dubbelzinnige teksten van eigen makelij, of Izzy rechtstreeks tot hun mikpunt maakten en zich bescheurden om hun eigen zogenaamde geestigheden. Wanneer dat gebeurde, sprongen de tranen Katerina in de ogen en zou ze de daders zo graag midden in hun gezicht hebben gestompt, dat ze zich aan de krat waarop ze zat, moest vastklemmen om zichzelf tegen te houden. In haar ogen was haar moeder Jeanne d'Arc, een heldin, belaagd door domme boeren. Maar Izzy kon er na

afloop om lachen en zeggen dat het niet erg was, omdat ze drie pond veertig had verdiend. Dan stopte ze haar dochtertje de veertig pence in de kleine hand en knuffelde haar. Het gaf niets, verklaarde ze dan opgewekt, omdat iedereen ergens moest beginnen; dat stond vast. En iemand die een avond in een arbeiderskroeg aan de rand van Blackpool doorstond, zou daarmee vergeleken Las Vegas een makkie vinden.

Op school zag de juffrouw Katerina de volgende dag over een atlas gebogen zitten, op zoek naar die bijzondere stad. In antwoord op de vraag: 'Wat is Las Vegas voor een stad?' had juffrouw Brent met een afkeurend gesnuif geantwoord: 'Dat is een stad waar alle mensen spelen,' en Katerina was gerustgesteld. Spelen was toch zeker leuk? Las Vegas werd in Katerina's verbeelding één grote, groene speelweide, waar alle inwoners lachten, speelden en pret maakten. 'Mijn mama neemt me mee naar Las Vegas,' vertelde ze blij. 'En als we daar zijn, ga ik de hele dag spelen.'

Het is onnodig te vermelden dat het nooit tot Las Vegas was gekomen. Izzy's grootse doorbraak had het laten afweten en ze hadden gewoon, op goed geluk, van de hand in de tand verder geleefd, ofschoon arbeiderscafés nu gelukkig tot het verleden behoorden. Platform One, waar Izzy nu al anderhalf jaar werkte, was dan wel geen chique tent, maar hij lag in Soho en het publiek wist het gebodene over het algemeen te waarderen. En hier in Londen bestond, zoals Izzy met klem betoogde, altijd die kans op een kans dat je nooit wist wie er op zekere avond zou binnenkomen, haar zou horen zingen en zou begrijpen dat zij degene was die ze moesten hebben voor de hoofdrol in de show die ze aan het produceren waren.

Dat gebeurde natuurlijk niet, maar Izzy kon er eindeloos over fantaseren. Zingen was haar favoriete bezigheid en wat ze het beste kon. Ze deed wat ze niet kon laten, en Katerina misgunde haar er nooit één door geldzorgen getekend moment van. Trouwens, wie zou een moeder die vrolijk een hoop geld neertelde voor een zachtgele mohair trui voor haar dochter en dan een week lang op boterhammen met pindakaas leefde om het financiële evenwicht te herstellen, ooit iets misgunnen? En al joeg haar impulsieve gulheid Mike steevast de stuipen op het lijf – hij was nu eenmaal zo iemand die al de bibbers had wanneer zijn elektriciteitsrekening niet per kerende post werd betaald. Katerina had uitsluitend bewondering voor haar moeders zalige minachting voor alledaagse zaken als financiële zekerheid. Als morgen de

bom zou vallen, had zij veel liever een heerlijk zachte mohair trui om haar warm te houden, dan zich, door met puin bezaaide straten dwa-
lend, te moeten afvragen wat voor uitwerking dit alles op haar pen-
sioenplan zou hebben.

Ze had een derde van de Engelse drop opgegeten en was al aan de
tweede pagina van haar opstel bezig, toen de telefoon ging. Het was
twee minuten over acht. Bij zichzelf glimlachend – want Ralph sloeg,
in weerwil van zijn wereldwijze air nooit een aflevering van *Corona-
tion Street* over – nam Katerina de hoorn op.

‘Je moeder is zeker niet thuis,’ zei de bruuske stern van Lester Mark-
ham.

‘Helaas niet,’ antwoordde Katerina liefjes, ‘Hoe is het met u, meneer
Markham? En hoe is het...’

‘Laat maar zitten,’ viel hij haar bot in de rede. ‘Het zou een stuk be-
ter met me gaan als ik die twee maanden huur kreeg die je moeder
me nog schuldig is. Zeg maar tegen haar dat ik morgenochtend om
negen uur dat geld kom halen. Tot op de laatste cent.’

Katerina stopte weer een Engels dropje – een zwart-met-bruine drie-
dekker, die ze het lekkerst vond – in haar mond en dacht even na.
Lester Markham leek sprekend op Leonard Rossiter in *Rising Damp*.
Helaas had hij nog minder gevoel voor humor dan de weerzinwek-
kende Rigsby.

‘Ik dacht dat we u maar één maand schuldig waren,’ zei ze voorzich-
tig.

‘Plus nog een maand vooruit,’ snauwde Lester Markham, ‘die ze in
december heeft opgemaakt en voor het gemak maar schijnt te hebben
vergeten.’

Oei, dacht Katerina. Dus daar had ze het geld vandaan gehad voor
hun verrukkelijke kerstdiner bij Chez Nico.

‘Ach ja,’ antwoordde ze op verzoenende toon. ‘Ik zal het haar vertel-
len, zodra ze thuiskomt. Maakt u zich maar geen zorgen, hoor.’

‘Ik maak me ook geen zorgen,’ zei hij bars. ‘Dat zouden jullie moe-
ten doen. Zeg maar gewoon tegen je moeder dat ik dat geld – en ik
bedoel het héle bedrag – morgenochtend moet hebben. En als ik het
niet krijg, zet ik jullie aan het eind van de week die woning uit.’ Hij
snoof en voegde er volkomen onnodig aan toe: ‘En dat méén ik.’

Gina wist niet waarom ze dit deed – ze wist niet eens precies waar ze was – maar ze wist wel dat ze niet naar huis kon gaan. Alles was beter dan naar dat lege huis teruggaan en die nachtmerrie van Andrews vertrek opnieuw te moeten beleven.

Haar vingers verstijfden en klemden zich zo krampachtig om het stuur van de Golf dat ze zich afvroeg of ze zich er nog ooit van zou kunnen losmaken. Bovendien was ze nu echt verdwaald, maar aangezien ze toch nergens naartoe kon, deed dat er niet veel toe.

Nadat Andrew met schuldige haast een paar koffers had gepakt en om tien over zes hun huis in Kensington had verlaten, had Gina, niet wetend wat ze anders moest doen, de oven uitgedraaid en het bad vol laten lopen. Maar omdat ze er niet toe kon komen om haar kleren uit te trekken – ze voelde zich toch al zo weerloos – had ze de stop er weer uitgetrokken en gekeken hoe het schuimende, naar seringen geurende water weggolkte. Daarna had ze haar jas en haar autosleutels gepakt. Veertig minuten om de Barbican heenrijden was zowel dom als nutteloos geweest, dat wist Gina best. Maar omdat ze ook wist dat haar man zich daar ergens in een van die vele op elkaar gestapelde nestjes van speciaal voor dat doel gebouwde flats moest bevinden, had ze zichzelf aangepreft dat hij, als ze hem maar kon opsporen, bij haar zou terugkomen. Ze had zelfs bij de verlichte ramen opgekeken, in de hoop dat hij er voor een zou verschijnen.

Als hij dan naar beneden keek, zou hij haar auto herkennen. En dan zou hij, overmand door berouw, naar beneden stormen, zijn armen om haar heen slaan en haar om vergeving smeken.

Maar dat was natuurlijk niet gebeurd, omdat er gewoon te veel flats waren en omdat zijn zilvergrijze BMW al wel hoog en droog in een van die dure, goed beveiligde parkeergarages zou staan. Bovendien zou haar man wel leukere te dingen te doen hebben dan uit een raam kijken. Hij had een vriendin, een zwangere vriendin, die op dit moment waarschijnlijk bij hem was en, dolblij met haar overwinning,

lichtelijk geamuseerd naar zijn relaas over de gebeurtenissen van die middag luisterde.

Hoe Zet Men Een Ongewenste Echtgenote Aan De Kant, dacht Gina somber, opnieuw met een brok in haar keel, terwijl ze uitweek voor een slordig geparkeerde auto. Andrew en zijn vriendin zaten er op dit moment waarschijnlijk over te praten en elkaar te verzekeren dat hun liefde het enige was dat ertoe deed. Want wie zat er nu op een ver-smade vrouw te wachten? Misschien lagen ze wel in bed, hartstochtelijk vrijend en tegelijkertijd lachend, omdat Andrew het zo handig had aangepakt en omdat het zo ontzettend makkelijk was gegaan. Verblind door tranen, zag ze te laat dat ze een kruising naderde. Het volgende ogenblik was er een akelige bons en het snerpend gekras van metaal tegen metaal sidderde door de auto. Gina gilde, trapte hard op de rem en kwam slingerend tot stilstand, terwijl er nog zo'n dof-fe bons in haar oren dreunde. Zo hevig trillend dat ze de veiligheids-gordel bijna niet los kon krijgen, onderdrukte ze een golf van misse-lijkheid en wrong het portier open. Angst en paniek dreven haar – op de een of andere manier – naar de gedaante van een motorrijder die roerloos in een plas ijsblauw licht lag, dat uit een nabijgelegen bar kwam. Goeie god, dacht ze, zachtjes jammerend van ellende, ik heb hem doodgereden... hij is dood... o alsjeblieft, lieve god, laat het niet waar zijn.

Izzy was niet dood. Half buiten westen, vaaglijk verwonderd over de felle pijn die door haar benen sneed – en over het verbazingwekken-de feit dat ze zich er helemaal niet druk om maakte – lag ze als een hoopje langs de kant van de weg en hoorde een hysterisch vrouwmens gillen: 'Ik heb hem doodgereden, help, hij is dood.'

Ze deed voorzichtig een oog open en zag dat ze op de grond lag. Nu begon alles pijn te doen en tot overmaat van ramp begon de ijskou-de nattigheid van de straat door haar kleren te dringen. Maar ze kon in elk geval haar motor zien, wat vreemd geruststellend werkte, ook al was het voorwiel lelijk verbogen en leek het stuur in allerlei ver-keerde bochten gedraaid te zijn.

Toen zag ze de benen van de vrouw die al die herrie maakte. Dunne benen in lichte kousen en met modder bespatte schoenen doemden voor haar op.

'Hij is niet dood!' krijste de stem die erbij hoorde, en Izzy begon haar geduld te verliezen. Ze probeerde haar hoofd op te tillen om de ge-wonde man te kunnen zien – hoeveel mensen waren er in hemels-

naam bij dit ongeluk betrokken? – en begreep niet waarom ze dat niet kon. Geërgerd door haar eigen onvermogen, keek ze kwaad naar de domme, magere benen voor haar. ‘Mens, stel je niet aan,’ zei ze nijdig. En hou alsjeblieft op met dat gekrijs. Hij heeft toch een ambulance nodig, of ie dood is of niet.’

‘Ze is een beetje in de war, maar daar moet u zich geen zorgen over maken,’ zei de jonge arts geruststellend. Hij vertelde er maar niet bij dat Izzy hem – tot groot vermaak van de nachtzusters – daarnet had verteld dat hij een lekker stuk was. ‘Dat is de nawerking van een shock in combinatie met de pijnstillers die we haar moesten geven,’ vervolgde hij vriendelijk. ‘Ze heeft geen hersenschudding opgelopen.’

Het was halfvier ’s morgens en de rest van de afdeling was in duisternis gehuld toen de dokter Katerina in een zijkamer naast het kantoor van de nachtzuster liet. Katerina stond met een droge mond van de zenuwen aan het voeteneind van het bed en keek naar haar moeder, die tegen een berg kussens lag en blijkbaar sliep. Met haar donkere haar over haar schouders golvend en haar uitgelopen make-up rond haar gesloten ogen, leek ze zo klein en zo bleek, dat Katerina moeite had te geloven dat ze alleen maar kneuzingen, snijwonden en een gebroken been had opgelopen.

Toen opende Izzy, alsof ze voelde dat er iemand voor haar was, haar ogen.

‘Lieve schat!’ riep ze, haar armen uitstrekkend. ‘Kom hier en geef je overreden moeder een dikke kus.’

‘Hoe voel je je?’ vroeg Katerina, terwijl ze Izzy op de wang kustte en een woordeloos dankgebed omhoog zond voor degene die de motorhelm had uitgevonden.

‘Nou, kiplekker hoor, maar dat komt door de pillen waar ze me mee hebben volgestopt. Morgen zal alles me wel verrekt veel pijn doen. Hebben ze je verteld dat dat gekke mens boven op me is gereden? Ik ben schijnbaar als een trapezewerkster door de lucht gevlogen en toen... flats!’

‘Je leeft in elk geval nog,’ zei Katerina, die de tranen achter haar ogen voelde prikken, terwijl ze Izzy omhelsde.

‘En jij loopt er onzedelijk bij,’ antwoordde Izzy streng, en maakte de bovenste knopen van Katerina’s witte katoenen blouse vast. ‘Kleedje behoorlijk, mijn kind, voordat die jonge Adonis achter je zich dingen in zijn hoofd gaat halen.’

‘Mam!’ Ze onderdrukte een glimlach en durfde zich niet om te draaien.

‘Lach niet! Ik kèn die jonge dokters. Heb je me gehoord, jongeman?’ vervolgde ze, een waarschuwend vinger tegen hem opstekend. ‘Dit is mijn dochter, zeventien jaar, en even rein als ze mooi is, dus denk erom dat je je beheerst.’

‘Maakt u zich maar geen zorgen, mevrouw Van Asch.’ De dokter, die aan het voeteneinde van het bed kaarten stond in te vullen, had een geamuseerde klank in zijn stem. ‘Ik ben getrouwd.’

‘Dat zijn de ergsten,’ zei Izzy somber, haar ogen half dichtknijpend toen Katerina probeerde haar mond te bedekken. ‘En je zou je moeten schamen dat je je vrouwtje bedriegt. Die is nu waarschijnlijk thuis voor je aan het koken, in de veronderstelling dat je aan het werk bent, terwijl jij, verdorven man, hier al die tijd begerige blikken staat te werpen op mijn onschuldige tienerd...’

‘Móeder!’ Het kwam eruit als een gesmoord gefluister. Katerina was allang gewend aan Izzy’s ontstellende gave om mensen die nog nooit in hun leven hadden gebloed, een rood hoofd te bezorgen, maar dit was te erg. Dit sloeg alles.

‘Het geeft echt niet,’ verzekerde de dokter haar glimlachend, terwijl de deur weer openging. ‘Ah, u hebt blijkbaar nog een bezoeker. Hooguit vijf minuutjes, hoor, en dan moet mevrouw Van Asch echt gaan slapen.’

Katerina, die door het telefoontje van het ziekenhuis volledig in paniek was geraakt en geen moment had geloofd dat Izzy ‘slechts licht gewond’ was, had Ralph gebeld en hem gelukkig thuis getroffen. Ralph was degene die haar naar het ziekenhuis had gebracht, die op de schemerige gang van de afdeling had zitten wachten en die nu, blond en knap, de kamer binnenkwam en met ogen vol liefde en bezorgdheid naar Izzy’s bed liep.

‘Liefje, we hebben zo over je in angst gezeten.’

‘Ik voel me prima,’ zei Izzy opgewekt, haar gezicht naar hem opheffend voor een kus.

Toen wees ze op de boog van metaaldraad die over haar benen lag en keek hem droevig aan. ‘Althans, met mij is het goed, maar met mijn benen niet. We zullen in wéken niet kunnen vrijen. O, Mike,’ besloot ze klaaglijk, ‘is dat nu niet verschrikkelijk jammer?’